

Tâm Minh Ngô Tằng Giao

Truyện Cổ

Phật Giáo

Truyện thơ
(Tập 1)

Tủ Sách Áo Lam

Lời Nói Đầu

Nhiều truyện xưa về Phật Giáo do các người khác nhau thuật lại đã được Minh Chiếu sưu tập và xuất bản thành một bộ sách gồm nhiều cuốn lấy tên là “Truyện Cổ Phật Giáo”. Những truyện này đều được viết bằng “văn xuôi”.

Một số những truyện trong bộ sách trên đã được Tâm Minh Ngô Tằng Giao chọn ra rồi phỏng theo đó mà tóm tắt lại cho ngắn gọn, kể lại bằng ngôn từ bình dị và nhất là chuyển nội dung nguyên bản từ “văn xuôi” sang “văn vần” dưới hình thức thơ “lục bát” để người đọc, người nghe dễ hiểu và dễ nhớ.

Những truyện cổ Phật Giáo tuy giản dị nhưng rất thâm thúy, thường hàm chứa đầy đủ và sâu sắc về đạo đức,

giáo dục, luân lý và triết học. Truyện nói lên cái tinh hoa hay đẹp của giáo lý, từ bi và trí tuệ đồng thời mang lại sự xây dựng, thức tỉnh và giác ngộ cho người đời. Đọc những truyện cổ Phật Giáo người đọc cảm thấy một niềm siêu thoát lâng lâng tràn ngập tâm hồn.

Được biết tập “Truyện Cổ Phật Giáo” được chuyển thành thơ này là tập thứ nhất trong một bộ sách gồm nhiều tập do Tâm Minh Ngô Tằng Giao phát tâm thực hiện dần dần trong tương lai. Xin trân trọng giới thiệu đến các độc giả một cuốn sách mà chúng tôi thiết nghĩ là vừa lý thú và vừa hữu ích.

*Diệu Phương
Virginia - USA
(Tháng 1 năm 2001)*

(1)

Đời Người Trong Một Câu

*Nhà Vua trẻ lên ngai vàng
Bèn truyền ngay lệnh cho quan đại thần
Phải đi khắp chốn xa gần
Bao nhiêu triết lý sưu tầm về cung
Tinh hoa kim cổ, tây đông
Rút thành nguyên tắc trị dân nước nhà.*

*Ba mươi năm thoáng trôi qua
Nay nhà Vua trẻ tóc đà hoa râu*

*Một hôm tin báo đại thần
Trở về cùng với phái đoàn từ xa
Dắt theo một toán lạc đà
Chất hơn nghìn sách tinh hoa tuyệt vời.
Vua nhìn sách quý nghẹn lời:
“Trẫm nay đã yếu, tuổi trời lại cao*

*Vua nhìn sách quý ghen lời:
“Trăm nay đã yếu, tuổi trời lại cao
Sách nhiều, đọc chẳng hết nào
Khanh nên tóm tắt sách vào ít pho!”.*

*Đại thần suy nghĩ âu lo,
Gắng bao công sức vào cho công trình
Thêm mười năm nữa trời nhanh,
Hơn nghìn pho sách rút thành năm trăm.
Vuốt râu bạc Vua phán rằng:
“Sao còn nhiều quá? Chi bằng rút thêm!”.*

*Đại thần cố gắng ngày đêm
Năm mùa lá rụng qua thềm thật mau
Sách nay rút lại trước sau
Một pho duy nhất trình vào Vua xem.*

*Vua nằm giường bệnh lim dim
Ngự y châu chực im lìm xung quanh.*

*Vua thở ra nói: “Này khanh
Trăm nay yếu lắm chắc đành chết thôi
Trước khi từ giã cõi đời
Đọc nguyên cả cuốn sách thời khó sao
Khanh nên thâu ngắn thế nào
Rút thành vài chữ, tóm vào một câu!”.*

*Đại thần suy nghĩ hồi lâu
Tử thần như đã gần đầu đó rồi
Thời gian lắng đọng im hơi
Đại thần vội vã lại ngồi án thư*

*Nhẹ nhàng nâng bút tay đưa
Thảo nhanh vài chữ trên tờ hoa tiên
Quy dâng lên dâng Vua hiền.
Trước khi nhắm mắt Vua truyền đọc nghe
Nét buồn bốn chữ được ghi:
“ Sinh, Lão, Bệnh, Tử ” tiếp đi dòng đời.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Tâm Phước)*

(2)

Nắm Hạt Trai

*Một hôm đạo sĩ A La
Trên đường khát thực ghé qua một nhà
Chuyên buôn vàng bạc, ngọc ngà
Giàu sang tốt bực, xa hoa tuyết vời.
Chủ nhà đang chọn hạt trai
Để xâu thành một chuỗi dài đeo chơi
Khi thấy đạo sĩ tới nơi
Chủ nhà để nắm hạt trai xuống thềm
Vái chào cung kính trang nghiêm
Rồi xin vào lấy com đem cúng dường.*

*Một con ngỗng chạy ngoài vườn
Cánh dang thật rộng, cổ vươn thật dài
Ngỗng nhìn thấy đám hạt trai
Phô màu óng ả, không người giữ canh
Tuồng đồ ăn rất ngon lành*

*Le te chạy đến đớp nhanh tức thì,
A La vội đuổi ngỗng đi
Tiếc thay quá chậm, còn gì nữa đâu
A La bối rối hồi lâu
Rồi ngồi trầm tĩnh, ngừng đầu ngắm hoa.*

*Khi đem com cúng dường ra
Thấy hạt trai mất chủ nhà hoảng kinh
Nhìn A La. Thấy lặng thinh
Hỏi người. Người vẫn một mình nín cảm.
Chủ bèn hô bọn gia nhân
Mang giầy ra trói tay chân của người
Rồi mời hương chúc tới nơi
Khảo tra, đánh mắng nặng lời trước sau
A La im chịu đón đau
Tới khi ngắt xiú máu trào thềm hoang.*

*Ngỗng bay lại hút máu loang
Chủ đang con giận lệ làng cầm cây
Đập đầu ngỗng chết lẩn quay,
A La vừa tỉnh đưa tay vỗ về
Xoa đầu ngỗng, giọng từ bi
Lâm râm tiếng kệ, thầm. thì câu kinh
Nguyện cầu cho ngỗng siêu sinh
Rồi sau kể rõ sự tình đầu đuôi
Rằng ngỗng này nuốt hạt trai!
Chủ tuy nghe rõ lời người. Chưa tin.
Truyền đem mổ ngỗng ra xem
Hạt trai còn đó, trắng đen rành rành.*

Chủ nhà sám hối tâm thành

*Quy xin đạo sĩ niệm tình thứ tha
Hỏi: “Sao Ngài chẳng nói ra
Để cho nông nổi xót xa thế này?”.*

*A La đáp: “Nếu nói ngay
Ta e người giết ngỗng này mất thời
Không nên gây hại ở đời
Từ bi vô hạn, nhớ lời Phật ban!”.*

*Nhà buôn tỉnh ngộ tự than:
“Chúng sanh nếu bỏ lòng tham trần trề
Thực hành theo hạnh từ bi
Còn chi khổ não, còn gì đau thương
Nếu coi vật chất tầm thường
Thì đâu tằm tới làm đường như ta!”.*
*Nhà buôn lòng bỗng nở hoa
Thành tâm đánh lễ, thiết tha nguyện thề
Nói gương đạo sĩ mọi bề
Cùng chung xây Đạo Từ Bi cho đời,
Gieo hương giải thoát nơi nơi
AỪnh vàng giác ngộ sáng ngời muôn phương.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Thích Tâm Nguyên)*

(3)

Anh Chàng Bốn Vợ

*Chàng kia vốn được nổi danh
Một nhà bốn vợ đẹp xinh, diễm kiều.*

*Vợ đầu: chàng rất thương yêu
Vuốt ve âu yếm, nuông chiều mãi thôi
Khi đi đứng, lúc nằm ngồi
Cả khi làm lụng chẳng rời bước chân
Lo ăn uống, sắm áo quần
Hết lòng chăm sóc mười phần đẹp tươi
Không to tiếng, chẳng nhiều lời,
Chồng yêu vợ cả nhất nơi dương trần.*

*Vợ hai: chàng cũng ân cần
Ham mê quanh quẩn giữ gần một bên
Kề nhau vui sướng vô biên
Xa nhau lòng nặng ưu phiền nhớ thương.*

*Vợ ba: chàng chẳng vấn vương
Năm thì mười họa mới thường tìm nhau
Tìm khi cơ cực, dãi dầu
Tìm khi thiếu thốn khổ đau trường đời.*

*Vợ thứ tư: tủi phận người
Quanh năm vất vả, tứ thời hẩm hiu
Chàng sai phục dịch đủ điều
Chẳng thêm ve vuốt thương yêu chút gì.*

*Thời gian thấm thoát trôi đi
Anh chàng lâm bệnh nặng khi về già
Biết mình cái chết khó qua
Nên chàng chuẩn bị lià xa cõi đời.*

*Chồng mời vợ cả đến nơi
Bên giường háp hổi nói lời thiết tha:
“Ta yêu nàng nhất trong nhà
Từ lâu nàng trứng húng hoa nuông chiều
Giờ mong nàng sẽ đi theo
Trọn tình trọn nghĩa đủ điều trước sau!”
Vợ nghe từ chối, lắc đầu
Khiến chồng hờn tủi lệ dâu lãn dài.*

*Chồng bèn mời đến vợ hai
Hết lời năn nỉ cũng hoài công thôi,
Chồng bèn trách móc nặng lời:
“Trước ta cần kiếm sống đời khó khăn
Nhịn ăn tiêu khổ quanh năm
Rước nàng chung sống, nhớ chẳng hời nàng?”
Vợ hai: “Tôi chẳng cần chàng*

Bởi chàng tham dục mới màng đến tôi! “.

*Chồng nghe ngao ngán tình người
Vợ ba kêu tới xin mời đi theo,
Vợ ba quyến luyến ít nhiều
Xót thương nhỏ lệ nói điều đờn đau:
“ Cùng chàng nghĩa nặng, ân sâu
Nhưng tôi không thể mãi đâu theo chàng
Chỉ tiến nhau đến cuối làng
Hai ta vĩnh biệt, đôi đường chia xa! “.*

*Chồng kêu vợ thứ tư ra
Bảo nàng sửa soạn bỏ nhà đi theo
Vợ thưa: “ Chàng hắt hủi nhiều
Dù tôi khốn khổ đủ điều trước sau
Xa lìa cha mẹ từ lâu
Theo chàng hầu hạ tôi đâu quản gì
Vui buồn, sống chết xá chi
Bên nhau mãi mãi xin đi theo chàng! “.*

*Bốn bà vợ, bốn cô nàng
Mang làm thí dụ cho hàng chúng sinh.*

*Vợ đầu như xác thân mình
Chúng ta chau chuốt thân hình mãi thôi
Dù yêu vợ cả tuyệt vời
Nhưng khi ta chết thân người chẳng theo
Dưới lòng đất lạnh buồn hiu
Xác thân nằm lại sớm chiều rã tan.*

*Vợ hai như bạc như vàng
Gia tài của cải ta hằng ấp ôm
Được thì vui, mất lại buồn
Ý thường ham muốn, lòng luôn kiếm tìm
Xuôi tay, nhắm mắt, đứng tim
Của kia bỏ lại cho miền nhân gian.*

*Vợ ba xem tựa họ hàng,
Vợ con, cha mẹ, xóm làng thân quen
Ân tình chan chứa bao phen
Sống thời thương mến, chết bèn khóc than
Tiến nhau chỉ tới nghĩa trang
Nhớ nhau theo với thời gian nhạt nhòa.*

*Vợ thứ tư tựa tâm ta
Nếu buông theo gót quý ma dẫn đầu
Tham lam, sân hận dài lâu
Si mê không dứt, Đạo màu chẳng tin
Ngày lìa dương thế muộn phiền
Vợ như nghiệp chướng theo liền bên ta
Tâm như nhớp, ý gian tà
Đọa vào đường ác ai mà thoát qua.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
trích: Báo Bát Nhã)*

(4)

Cây Đèn Kỳ Lạ

*Vua A Xà Thế một ngày
Cúng dường Đức Phật lễ đầy trang nghiêm,
Hôm sau Vua họp tối hiền
Cùng ngồi bàn chuyện cúng thêm dâng Ngài.
Các quan đồng loạt tâu bày:
“Com chay, y phục vừa đây cúng rồi
Giờ thêm đèn đuốc mà thôi
Dâng lên ánh sáng tỏa nơi Phật Đài
Tượng trưng trí tuệ cao vời
Soi đường giác ngộ cho người trần gian
Hào quang Đức Phật chói chang
Tiêu trừ tội lỗi, xóa tan mê mờ!” .
Vua nghe vui vẻ vô bờ*

*Truyền quan sắm sửa lễ cho chu toàn
Mai lên tịnh xá Kỳ Hoàn
Cúng dường Đức Phật và hàng Chư Tăng.*

*Có một bà lão xin ăn
Chiều hôm lê bước muộn mản về thôn
Sống nghèo, thân xác mỏi mòn
Nhưng lòng kính Đức Chí Tôn vô cùng,
Bà hành khát thấy người đông
Ngựa xe, lính tráng trên đường đi mau
Rộn ràng chở những thùng dầu
Cùng đèn đủ kiểu phở màu đẹp xinh,
Lão bà thăm hỏi sự tình
Biết là lễ vật dâng trình của Vua*

*Lão bà lòng chột suy tư
Buồn vì công đức mình chưa có gì
Nghĩ thầm nên sắm chút chi
Thành tâm, cung kính đem đi cúng liền*

*Suốt ngày xin được chút tiền
Lão bà hoan hỉ dừng bên lề đường
Ghé vào một quán bán hàng
Bỏ mua dầu thắp cúng dường đêm nay,
Nhà hàng nghe cảm động thay
Lòng thành xin góp, đong đầy dầu thêm
Lại cho mượn một cây đèn
Tối nay bà thắp mang lên cúng dường.*

Đêm về tịnh xá Kỳ Hoàn

*Đèn Vua ngàn chiếc rõ ràng khắp nơi
Đàn ca, nhã nhạc chơi vui
Bà con dự lễ tươi cười bước mau.
Lão bà châm chiếc đèn dầu
Thành tâm phát nguyện, cúi đầu, chấp tay:
“Xin dâng Phật ánh sáng này
Mong hàng Giáo Hội nơi đây trường tồn
Phò con mình mãi luôn luôn
Đuốc cao trí tuệ soi đường dài lâu! “.
Tuy đèn chỉ có ít dầu
Nhưng bà thề nguyện phép màu hiện ra:
“Nếu mà quả thật thân ta
Sau này giác ngộ, thoát qua luân hồi
Thì xin đèn cháy mãi thôi
Hào quang rực rỡ chiếu soi suốt đời! “.
Bà treo đèn phía vườn ngoài
Sau khi lễ Phật khoan thai ra về.*

*Đèn Vua giăng khắp bốn bề
Người lo thay bác, kẻ đi châm dầu
Nhưng đèn tắt giữa đêm thâu
Ít đèn cháy sáng được lâu được dài
Riêng đèn bà lão cháy hoài
Lung linh phỏ sắc rạng ngời trong đêm
Dầu không hao, bác vẫn bền
Hào quang phá vỡ màn đêm mịt mù.*

*Hôm sau vừa mới hừng đông
Mặt trời lấp ló ánh dương khắp miền
Phật dạy ngài Mục Kiền Liên
Đạo quanh tìm cách tắt đèn hết đi,*

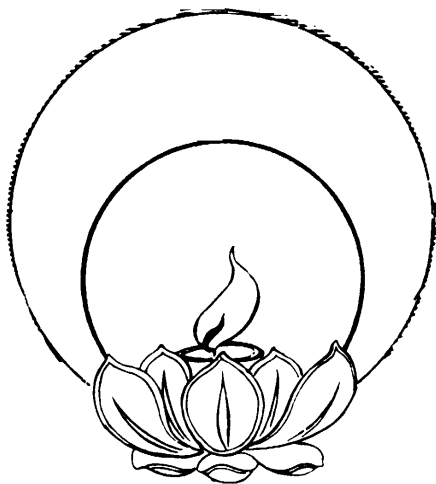
*Đèn còn cháy chẳng nhiều chi
Quạt qua liền tắt không gì khó khăn,
Riêng đèn bà lão xin ăn
Càng quạt cho mạnh lại càng sáng thêm
Thật là kỳ lạ vô biên
Mọi người bàn tán ngạc nhiên vô vàn
Phật vừa đến mới dạy rằng:
“Đèn này khó tắt, tỏa vàng muôn nơi
Hào quang công đức rạng ngời
Là của vị Phật trong thời tương lai!”*

*Sau khi dò hỏi mọi nơi
Biết đèn dầu của một người ăn xin
Vua A Xà Thế ngạc nhiên
Hỏi đại thần biết vì duyên cớ nào:
“Trăm đày công đức biết bao
Cúng đèn của Phật kể sao cho vừa
Không được thọ ký bây giờ
Mà Phật thọ ký bà già. Lạ thay? “.
Đại thần chẳng dám tâu bày
Lệnh Vua bèn phán: “Trăm đày lòng thành
Muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành
Đề rồi nguyện với Trời xanh sửa mình!”*

*Đại thần mạnh dạn tâu trình:
“Đại Vương đã dạy thần đành xin thưa
Cúng dường quý ở động cơ
Đại Vương có lẽ lòng chưa chí tình
Thiếu lời thệ nguyện quang minh
Cho nên công đức mong manh không nhiều
Bà già hành khát tuy nghèo*

*Tuy ít phẩm vật, nhưng nhiều thành tâm
Đèn bà chiếu sáng vô ngần
Tan sương mờ ám, vén màn u minh
Soi đường giải thoát chúng sinh
Suy tôn Giáo Hội, vinh danh Phật Đà! “*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Thiện Châu)*

(5)

Năm Tro Tàn

*Thuở xưa Đức Phật chúng ta
Hồi còn tại thế, tiếp bà Mẹ kia,
Bà ta nức nở nã nờ
Thương con vừa chết, thảm thê cõi lòng,
Ôm xác con Mẹ khóc ròng
Quy xin Phật cứu, cầu mong phép màu.
Bà tin tưởng Phật từ lâu
Đã đầy nhân ái, lại giàu thần thông
Cứu con bà thoát tử thần.
Phật nghe than khóc, cảm thông, nhận lời.*

*Phật truyền Bà ghé mọi nơi
Tìm nhà nào suốt ba đời vừa qua
Không hề chịu cảnh tang ma
Không người thân thích gần xa lừa trần
Xin về một năm tro tàn
Tro này mới thật vô vàn linh thiêng
Phật dùng tro làm phép riêng
Cứu con bà sống, chớ phiền muộn chi!*

*Mẹ ôm con vội ra đi
Lòng đầy hy vọng, xá gì đường xa*

*Thăm từng nơi, ghé từng nhà
Hỏi xin mong sẽ tìm ra tro tàn
Trèo đèo, lội suối, băng ngàn
Tro xin chẳng được, ngồi than thân mình:*

*“ Ba đời trong mỗi gia đình
Tử thần đều viếng đâu dành riêng ta
Thương con thời có xót xa
Nhưng mà nghĩ kỹ chẳng qua luật trời! ”.*

*Tự nhiên lòng Mẹ thánh thơi
Ôm con trở lại quỳ nơi Phật Đài
Chẳng còn than khóc kêu nài
Dù lòng vẫn nhớ con hoài khôn nguôi*

*Chuyến đi Mẹ kể đầu đuôi
Rời xin Phật dạy cho đôi lời vàng.*

*Phật nhân dịp đó phán rằng:
“Đời sanh ra vốn đã mang muộn sầu
Kiếp người sống chết liền nhau
Nói chung vạn vật trước sau vô thường
Con chết đi dù tiếc thương
Nhưng lòng đừng mãi vấn vương làm gì! ”.*

*Cuối cùng Mẹ gạt sầu bi
An tâm ôm xác con về cát chôn,
Chuông chùa vang tiếng trong thôn
Lá vàng trước mộ, hoàng hôn cuối trời*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Minh Hưng)*

(6)

Xâu Ngọc... Nước

*Hoàng cung cảnh đẹp vô cùng
Hoa thom, cỏ lạ một vùng tươi xinh
Có hòn non bộ hữu tình
Có hồ bán nguyệt in hình trời mây
Mưa nhè nhẹ, gió hây hây
Muôn chim đua hát ngát ngây lòng người.
Bên màn Công Chúa đang ngồi
Nụ cười trong trắng, tuổi đời ngây thơ
Vườn Thượng Uyển đẹp như mơ
Nhưng Nàng đưa mắt thờ ơ ngắm nhìn
Quá quen cảnh vật ngoài hiên
Nên Nàng mơ mộng về miền xa xôi
Thả hồn mơ cảnh lạ đời
Khác hơn mọi thứ ở nơi cung đình.*

*Hạt mưa lất phất qua màn
Rơi trên mái ngói men xanh hiên ngoài
Đọng thành dòng nhỏ chảy dài
Buông từng giọt xuống rãnh nơi thềm nhà,
Giọt mưa rơi nắng vàng pha
Nở thành bóng nước như hoa tuyết vời
Sắc màu kỳ ảo rạng ngời
Giống muôn hạt ngọc hiếm nơi dương trần.*

*Mặt Công Chúa chợt sáng ngời
Nàng nhìn bóng nước nghĩ thầm: “Đẹp thay!
Ta nhiều châu báu trong tay
Nhưng so với “ngọc nước” này kém xa
Ước gì ai tặng cho ta
Một tràng chuỗi kết toàn là ngọc đây
Đeo lên trang điểm cổ này
Biết bao hạnh phúc dâng đầy tim cô!”.*

*Khi mưa trên mái tạnh rồi
Nước ngưng lòng rãnh. Ôi thôi còn gì!
Bao hình bóng nước biến đi
Còn đâu ngọc quý! Còn chi mộng hồ!
Tâm hồn Công Chúa ngẩn ngơ
U buồn nét mặt! Thần thờ con tim!
Về phòng đóng cửa, im lìm,
Vội vàng cung nữ báo tin triều đình.
Đức Vua, Hoàng Hậu hoảng kinh*

*Tướng Nàng bệnh nặng, xót tình con yêu
Thường nâng niu, vốn nuông chiều
Nên cùng gạn hỏi đủ điều hỏi lâu.
E dè Công Chúa cúi đầu
Lời hoa thỏ thẻ trình tâu ý mình
Muốn tràng “ngọc nước” đẹp xinh
Bồng bênh trên rãnh, kết thành chuỗi đeo.*

*Vua vui vẻ nói: “Con yêu!
Đó là bóng nước mưa chiều tạo ra
Tuy trông đẹp tựa ngọc ngà
Kết đâu thành chuỗi! Chỉ là giả thôi!
Ta nhiều ngọc hiếm trên đời
Cho con ngọc thật chứa nơi kho tàng!”
Vua sai mang ngọc cho Nàng
Nhưng nào Công Chúa có màng đến đâu
Chỉ đòi “ngọc nước” muôn màu
Giờ đây thất vọng, âu sầu ngày đêm
Bệnh tình càng trở nặng thêm
Vua và Hoàng Hậu muộn phiền lo âu.*

*Thế rồi nhân một buổi chiều
Vua, Quan họp lại cùng nhau luận bàn
Làm sao chữa bệnh cho Nàng,
Triều thần lúng túng không phương kế nào.
Vua đòi thợ ngọc giỏi vào
Lệnh theo bóng nước sắc màu long lanh*

*Mà làm ra ngọc đẹp xinh
Để xấu thành chuỗi đem trình lên Vua.
Bao nhiêu thợ giỏi chịu thua
Làm sao chuỗi ngọc đẹp như bóng hình!
Vua mong Công Chúa chóng lành
Nghìn vàng treo thưởng tìm danh y về.*

*Rời vào một buổi sáng kia
Có người thợ ngọc xin đi vào chầu
Già đời, trắng tóc, bạc râu
Sau khi nghe chuyện Cự tâu đôi lời:
“Đây là tâm bệnh mà thôi
Thuốc thang điều trị không đời nào xong*

*Bệnh tình Công Chúa trong cung
Hạ thần có cách. Chữa mong khỏi liền!”
Vua Cha mừng rỡ vô biên
Đi tìm Công Chúa báo tin: “Có người
Xấu được ngọc quý thật tài!”
Nàng nghe vội nở nụ cười. Mộng mơ.*

*Hôm sau được dịp trời mưa
Bao nhiêu “ngọc nước” trôi bờ rãnh hoa
Cụ già tâu với Vua Cha
Xin mời Công Chúa ghé ra trước thềm
Cụ thưa: “Tôi mắt kém nhèm
Ngọc nào tốt xấu khó nhìn ra thay*

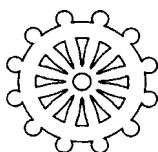
*Xin nhờ Công Chúa khéo tay
Lại thêm tinh mắt, ra đây lựa giùm! “
Long lanh bóng nước từng chùm
Trôi trên bờ rãnh chập chùng nối nhau
Tựa như ngọc quý muôn màu
Tiếc thay chạm đến tan mau không ngờ!
Nàng Công Chúa tiếc ngẩn ngơ
Nhanh tay cố vớt hàng giờ uống công.
Hồi lâu chán nản trong lòng
Xoay qua lên tiếng thưa cùng Vua Cha:
“Thứ này chẳng đáng ước mơ
Chỉ là hình dáng phô ra bên ngoài
Toàn là giả tạo mà thôi
Con không ưa thích nữa rồi! Thưa Cha! “
Nàng Công Chúa tỉnh ngộ ra
Thẹn thùng về chuyện vừa qua vô vàn.*

*Phật quay qua Ngài A Nan
Và cùng đại chúng khế ban lời vàng:
“Vật chi thể chất rõ ràng
Lại thêm hình tướng sẽ càng mau tan:
Bồng bênh như bóng trôi ngang
Chập chờn như dải nắng vàng trong mưa
Mà nai khao khát thích ưa
Tưởng lầm là nước vội đua nhau dành! “*

Sắc thân ngũ ấm chúng sanh

*Nếu mà quán tưởng như vành nắng kia
Quán như bóng nước tan đi
Thoát vòng sanh tử! Còn chi luân hồi!*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Trí Hiền)*

(7)

Vui Trong Đau Khổ

*Một hôm thuyết pháp trở về
Phật cùng đệ tử đang đi trên đường
Chợt đâu thấy một anh chàng
Lùa bầy bò chạy nghênh ngang reo hò.
Đàn bò vừa được ăn no
Vui chân nhảy nhót đủ trò trước sau
Rõn ùa, kêu rống, chen nhau
Để rồi lấn ép húc đầu, máu văng
Thêm đòn vọt của người chăn
Bò kêu đau đớn, lưng hằn vết roi.*

*Chỉ đàn bò, Phật ban lời:
“Anh chàng hàng thịt thảnh thơi chăn bò
Hàng ngày lùa chúng ra vô
Tìm nơi cỏ tốt tha hồ bò ăn
Đàn bò có tới ba ngàn
Con nào béo tốt là chàng lùa ra
Phanh thây, xẻ thịt, lột da
Đem qua chợ bán gần xa kiếm lời.*

*Nửa đàn bò bị giết rồi
Những con còn lại có đời nào hay
Phận mình biết sẽ sao đây
Thản nhiên vui vẻ đùa bầy rồn nhau. “*

*“Đời người có khác gì đâu
Biết bao nhiêu kẻ vùi sâu thân mình
Tham lam đục lạt thường tình
Bạc tiền chất chúa, lợi danh mưu cầu
Trăm phương nghìn kế hại nhau
Nào hay cuộc sống trước sau vô thường
Mong manh như một giọt sương
Long lanh ngọn cỏ bên đường gió lay! “*

*“Cạnh bên sự sống hàng ngày
Tuổi già, cái chết kề ngay đó rồi*

*Từng giờ từng phút lặng trôi
Con người lại tiến gần nơi mộ phần
Như dòng nước nhỏ nhẹ tuôn
Soi mòn bờ đất dần dần sụp tan,
Giống như bể cá thênh thang
Nước theo khe nứt nhẹ nhàng thoát đi
Cá còn sống được lâu chi?
Con người nào có nghĩ gì sâu xa
Để mà hay biết thân ta
Cái tôi ‘Ản bản ngã’ chỉ là tạm thời! “*

(phỏng theo bản văn xuôi của Hồng Mai)

(8)

Một Lòng Vì Đạo

*Nước kia có một quốc vương
Nhân từ, vui vẻ, dễ thương vô cùng
Xuân về hoa lá tung bừng
Vua mang quà tặng đến từng xóm thôn
Thăm người nghèo khó neo đơn,
Hòa mình cùng với vui buồn của dân.
Ra đi phấn khởi vô ngần
Lúc về Vua lại bần thần lo âu.*

*Vua khuyên dân chúng từ lâu
Phụng thờ Tam Bảo trước sau chân thành
Ăn chay, niệm Phật, làm lành
Hiếu cùng cha mẹ, thuận anh em nhà.
Ai theo điều đã đề ra
Được tha sưu thuế thật là vui thay.
Mọi người răm rắp theo ngay
Nào mé nhân nghĩa, chỉ say bạc tiền
Say mồi lợi lộc triền miên
Bề ngoài giả bộ không quên Cửa Thiên,
Luân thường đạo lý đảo điên
Vua nghe sự thực, buồn phiền khôn người
Tìm phương cách giúp cho người
Quay về nguồn Đạo, sống đời hiền lương.*

*Một tuần sau trước ngai vàng
Vua truyền cho khắp xóm làng được hay:
“Ai còn thờ Phật, ăn chay
Tử hình theo luật từ đây ban hành”.
Những phường giả dối gian manh
Những phường không có tâm thành từ lâu
Giờ cần che đậy gì đâu
Nhỏn như chế giễu đạo màu Thế Tôn.*

*Nhưng rồi chợt có một hôm
Quân hầu dẫn đến một ông cụ già
Không tuân luật mới ban ra
Công khai thờ Đức Thích Ca tại nhà.
Ông thường nghĩ: “Tám thân ta
Lâu nay nghèo đói nhưng mà sướng thay
Được nghe giáo lý hàng ngày*

*Phụng thờ Tam Bảo, vui say Cửa Thiên,
Còn hơn bao kẻ lăm tiền
Dư mùi phú quý, thiếu duyên tu hành
Nào đâu nghe được câu kinh
Khác chi ở chốn ngục hình mà thôi! “.*

*Ông già mạnh dạn thưa lời:
“ Dù Vua xử tội, bầy tôi cam đành
Dù cho phải chịu tử hình
Một lòng thờ Phật trung trinh suốt đời! “.*
*Vua truyền: ẤNếu bản thân người
Tuân theo luật mới, tội thời miễn ngay
Lại phong chức tước từ đây,
Còn không, luật pháp thẳng tay hành hình!Ủ.*
*Ông già khẳng khái tâu trình:
“ Hết lòng vì đạo, thân mình xá chi*

*Vinh hoa, phú quý trôi đi
Đời không đạo pháp đáng gì sống đây! “*

Vua truyền: “ Ta xử tử ngay! “.
*Ông già bình tĩnh tỏ bày tâm tư:
“ Kính tâu bệ hạ nhân từ
Bầy tôi kiếp trước chắc tu đã nhiều
Kiếp này hưởng đạo cao siêu
Sớm khuya lời kệ, sáng chiều câu kinh
Coi như hạnh phúc đời mình
Nước sôi, lửa đỏ, cực hình quản chi
Tìm về nếp bóng từ bi
Tôi, Thanh Tiến Sĩ, nguyện đi trọn đường! “.*

*Vua truyền: “ Chuẩn bị pháp trường
Đem người xử tử làm gương cho đời! ”.*

*Quan quân lập tức vâng lời
Áp tội phạm ra nơi chém đầu,
Vua thềm nói nhỏ quan hầu
Phải ngưng chờ lệnh, chớ đâu hành hình.
Pháp trường guom giáo thất kinh
Ông già trần trời tâm tình dặn con:*

*“ Quyết tâm giữ đạo cho tròn
Thi hành lời Đức Thế Tôn suốt đời
Nói gương cha dù đầu rơi
Luôn theo chánh pháp, không đời đức tin! ”.*
*Ba hồi trống giục vang rền
Lưỡi guom đao phủ đưa lên. Rồi ngừng.
Lệnh Vua giải tội về cung
Vây quanh dân chúng vô cùng ngạc nhiên.*

*Quan quân đưa lão đi liền
Vào triều kính cẩn quỳ bên bệ rồng,
Quan hầu thuật chuyện lão ông
Với lời tử biệt nói cùng người con.
Vua nghe cảm động trong lòng
Mừng vì Đạo chữa suy vong trên đời.
Lệnh Vua cấm Đạo vừa rồi
Ban ra nhằm thủ lòng người mà thôi.*

*Vua khen ông lão hết lời
Rồi phong “ Tướng Quốc ” giữa nơi triều đình
Vua lưu ông lão bên mình
Giúp Vua truyền bá đạo lành Thế Tôn.*

*Đạo vàng thức tỉnh tâm hồn
Dân theo Phật Pháp về nguồn an vui
Ấm êm đời sống khắp nơi
Non sông phớ sắc, lòng người nở hoa.*

*Quốc Vương nhân ái chan hòa
Là tiền thân Phật Thích Ca một thời.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Đức Thượng)*

(9)

Điều Đáng Lo Nhất

*Vua Ba Tư Nặc nước kia
Một ngày bà mẹ chột lìa trần gian
Nhà Vua cùng với các quan
Cử hành tang lễ vô vàn trang nghiêm
Trong lòng Vua rất buồn phiền
Nên Vua cùng các tôi hiền ghé sang
Viếng thăm tịnh xá Kỳ Hoàn
Vào đánh lễ Phật và hàng Chư Tăng.
Ôn tồn Phật hỏi thăm rằng:
“Sao Đại Vương mặc áo tang thế này?”*

*Nhà Vua buồn bã cho hay
Mẹ già, bệnh nặng, vừa đây qua đời.
Phật bèn an ủi đôi lời:
“Bốn điều lo ngại của người trần gian:
Sống thời thiếu thốn mọi đàng,
Già thời khô héo suy tàn tấm thân,*

*Bệnh thời đau đớn muôn phần,
Chết thời ly biệt. Có ngàn ấy thời! “*

*“ Vô thường vạn vật muôn nơi
Luôn luôn chuyển biến không đời nào ngưng
Mạng người cũng tựa nước sông
Ngày đêm chảy mãi xuôi dòng trôi xa
Nào ai trong cõi người ta
Cùng dòng sông tắm được qua hai lần”.*

*“ Đại Vương hiếu thảo vô ngần
Hãy làm việc thiện cho dân được nhờ
Rồi đem công đức vô bờ
Một lòng hồi hướng về cho Mẹ hiền
Khiến người siêu thoát cõi trần
Ngài nơi trần thế cũng thêm phúc lành*

*Khỏi vòng quanh quẩn tử sanh
Tương lai giải thoát tạo thành từ đây”.*

*Mặt rờng như tỉnh cơn say
Trần lòng hoan hỉ, tan mây u sầu
Thấm nhuần giáo lý thâm sâu
Nhà Vua hy vọng phép màu tương lai
Giúp phần giải thoát Mẹ Ngài
Giúp Vua quét sạch u hoài, lo âu
Bốn điều suy nghĩ từ lâu:
“ Sinh, Lão, Bệnh, Tử” tiếp nhau xoay vần.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Tuyên Minh)*

(10)

Con Chó Đói

*Phật khi còn tại thế gian
Có Vua hung ác, bạo tàn, hại dân
Nghe Ngài thuyết pháp ở gần
Vua theo dân chúng ân cần tới lui
Xin Ngài kể một chuyện vui
Lại vừa hữu ích cho đời dài lâu.
Phật bèn kể lại chuyện sau
Chuyện “Con Chó Đói” xiết bao lạ thường.*

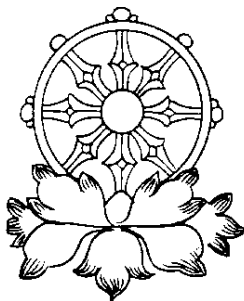
*Thuở xưa có vị Quốc Vương
Hung tàn, bạo ngược chẳng thương dân mình
Mọi người khốn đói, điêu linh,
Khiến Ông Đế Thích hiện hình trần gian
Dắt theo quý dữ vô vàn,
Ông hiện thành bác thợ săn hiền lành
Quý hiện thành Chó khôn lanh
Xác thân to lớn, tính tình dữ hung
Thợ săn dắt Chó vào cung
Để xin được yết kiến cùng Quốc Vương.*

*Chó kia tỏ vẻ khác thường
Tru lên dữ dội như đương bất bình
Lâu đài cung điện rung rinh
Quốc Vương nghe tiếng thất kinh, rụng rời
Đòi thợ săn tới trước ngay
Tâu trình cho rõ để Ngài được hay.
Thợ săn cung kính tỏ bày:
“Muôn tâu Bệ Hạ Chó này đói ăn
Là tru lên tiếng dữ dần!”
Ngài truyền cho Chó thức ăn thật nhiều.
Mang bao nhiêu, hết bấy nhiêu!
Chó còn vẫn đói! Còn kêu! Còn đòi!
Đến khi ăn sạch kho rồi
Chó tru ầm ĩ, đền đài rung rinh
Tưởng chừng như xập cung đình
Quốc Vương nhón nháo sợ mình lâm nguy
Hỏi thợ săn có cách gì
Làm cho Chó đói im đi tức thời?*

*Thợ săn nghiêm nghị đáp lời:
“Thịt người nó ghét nó thời thích ăn!”
Quốc Vương: “Chó ghét ai chẳng?”
“Hòn quân, bạo chúa!”, thợ săn trả lời,
“Khi dân no ấm nơi nơi
Chó này lặng tiếng, im hơi, ngoan hiền”.
Quốc Vương chợt tỉnh ngộ liền
Ăn năn hối cải lòng riêng dằn trằn
Hối về việc ác từng làm
Khiến dân điêu đứng gian nan, khốn cùng.*

*Phật vừa kể dứt chuyện xong
Mặt Vua tái ngắt, trong lòng xốn xang.
Phật bèn khuyên nhủ nhẹ nhàng:
“Ngày nào nghe chó tru vang trong triều
Bệ Hạ hãy nhớ những điều
Trong câu chuyện kể buổi chiều hôm nay
Cách làm cho chó im ngay
Ta tin Bệ Hạ đã hay biết rồi!”*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Hoàng Minh)*

(11)

Bảy Cái Lọ Vàng

*Từ bao nhiêu kiếp trước đây
Chàng kia chỉ thích mê say làm giàu
Ái no nào có dám dẫu
Mặc thời hà tiện trước sau sơ sài
Chẳng khi nào giúp đỡ ai
Kiếm nhiều, cất kỹ, không xài tiền ra
Mua vàng dẫu kín bình hoa
Đầy trong bảy lọ, xó nhà đem chôn.*

*Thời gian như sóng dập dồn
Anh chàng bệnh nặng, một hôm lia trần
Nhưng vì tiếc của vô ngàn
Đọa làm Rắn độc để gần vàng kia
Cận kề canh giữ sớm khuya
Xó nhà quanh quẩn chẳng khi nào dời*

*Ngày qua, tháng hết, năm trôi
Căn nhà mục nát thế rồi sập tan
Rắn ta chết chẳng kịp than*

*Nhưng lòng vẫn tiếc nuôi vàng dấu chôn
Cho nên lại đọa tẩm thân
Làm loài Rắn độc một lần thứ hai
Bò quanh canh giữ trong ngoài
Chẳng cho vàng lọt tay ai bao giờ.*

*Một ngày chàng Rắn bợ phờ
Nghĩ thầm: “Xấu xí thân ta thế này
Chỉ vì tiếc của chôn đây
Ta cần tạo phước báu ngay bây giờ*

*Đừng nán ná! Chớ chần chờ!
Quyết tâm bố thí! Thiết tha cúng dường!”*

*Rắn bò ra cạnh bên đường
Kêu một người khách đi ngang giúp mình,
Khách kia nghe gọi thất kinh
Tưởng loài rắn độc nấp rình đầu đây,
Rắn ta thành khẩn tâu bày
Mong người giúp đỡ tiếp tay cúng dường,
Khách kia chẳng chút ngập ngừng
Theo về nhận một lọ vàng đi ngay
Lên chùa thua lại cùng Thầy
Xin cho Rắn cúng một ngày Trai Tăng*

*Hạn kỳ vào giữa mùa trăng
Khách kia trở lại. Rắn mừng hỏi han,
Rắn theo kế hoạch đã bàn
Tìm cây làm gậy rời chàng quán quanh
Lấy chần phủ kín thân mình
Khách khiêng cây gậy đi nhanh lên chùa.*

*Dọc đường có kẻ hỏi đùa:
“Khiêng gì đẹp thế?”. Khách vờ lặng yên.
Rắn ta nổi giận như điên
Ác tâm muốn cắn khách liền một khi
Nhưng rồi cố dẹp “sân, si”
Nhớ ngày lễ tới cũng vì khách đây
Chỉ lên tiếng trách ông này:
“Chắc tôi xấu xí khiến Ngài lặng thinh?”.
Khách kia xấu hổ thật tình
Chân thành xin hứa sửa mình từ đây.*

*Cả hai tiếp tục đi ngay
Lên chùa vừa kịp vào ngày Trai Tăng
Rắn ta tới trước Phật đường
Lễ dâng cung kính, cúng dường thành tâm,
Chư Tăng chú nguyện lâm râm
Rắn nghe thuyết pháp xong thềm ngộ ra
Nghĩ: “Vàng đầy ả thân ta
Đọa làm rắn độc, thiết tha làm gì!
Vàng còn sáu lạng giữ chi
Muốn cầu phước báu cúng đi cho rồi! “.*

*Rắn lòng hoan hỉ tuyệt vời
Đem vàng còn lại cúng nơi Cửa Thiền
Cúng xong Rắn chết bình yên
Lìa nơi trần tục, về miền thanh cao
Do nguồn phước báu đạt dào
Cõi trời Đạo Lợi sanh vào! Vui thay!*

*Một hôm nhân kể chuyện này
Đức Phật mới nói cùng Ngài A Nan:
“Người khiêng chú Rắn tham vàng
Là ta thuở đó. Còn chàng Rắn đây
Là ông Xá Lợi Phất này,
Khi ông trách mắng, ta đây ngượng ngùng
Cúi đầu hổ thẹn vô cùng
Tự thề khiêm tốn với chung mọi loài
Chẳng coi ai lại hơn ai
Muôn loài bình đẳng lâu dài ngang nhau! “.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Y Hà)*

(12)

Người Mẹ

*Nắng hồng rực rỡ trời mây
Chim muông riu rít, cỏ cây rộn ràng
Hào quang chói lọi ánh vàng
Theo chân Đức Phật lên đàng sáng nay
Ngài đi khát thực trong ngày
Tìm cơ giáo hóa những ai làm đường.*

*Nhà kia kín cổng cao tường
Đế Đô là chủ, giàu sang nhất vùng
Tham lam, ích kỷ vô cùng,
Hôm nay chủ vắng. Chớ trông chừng nhà,
Nhe nanh hãm dọa người qua
Mắt ngầu hung dữ như là cuồng điên.*

*Phật ngừng khát thực trước hiên
Chó lao vội đến sủa lên, cắn Ngài
“Hãy im!” Ngài nói khoan thai
Chó bèn lui lại để rồi chồm lên
Phật đưa tay đỡ thản nhiên
Đón hai chân trước xong liền nói ngay:
“Ngươi là Mẹ chủ nhà này!
Chớ nên nóng giận. Ta đây rõ rồi
Kiếp xưa hung ác hại người
Quanh năm lừa lọc, suốt đời tham lam
Của nhà, châu báu, bạc vàng
Mưu mô thâu góp vô vàn bát lượng
Chết rồi còn vấn còn vương
Luyến lưu trần thế, tiếc thương gia tài*

*Lựa ngay kiếp Chó đầu thai
Trở về nhà cũ giữ hoài của kia
Còn tham lam nữa làm chi!
Phải lo tu tỉnh ngay đi từ giờ!”.*

*Oai Đức Phật thật vô bờ
Lời vàng nhiếp phục. Chó như ngộ liền
Ăn năn, hối cải, lặng im
Gục đầu, lệ tủi dâng lên ngập tràn
Phật bèn lui bước nhẹ nhàng,
Chó từ khi đó chẳng màng giữ canh
Lui vào một xó quán quanh
Bỏ ăn, bỏ sủa, mặc tình chủ gia.
Đế Đô dò hỏi người nhà
Mới hay chuyện Phật ghé qua bữa nào*

*Đế Đô cảm tức biết bao
Chạy đi tìm Phật hồn hào hét la.*

*Phật ôn tồn dạy: “Nghe ta!
Chó này kiếp trước chính là Mẹ ngươi
Tham lam, độc ác, hại người
Nên nay muốn trở về nơi chốn này*

*Hóa làm kiếp Chó khổ thay
Quần quanh giữ của đọa đầy tám thân!”
Đế Đô bực bội vô ngàn
Nghĩ Phật vu không, mười phần chẳng tin.
Phật thêm: “Ngươi hãy về liền
Dưới gầm Chó ngủ đào lên có vàng
Mẹ ngươi chôn dấu kỹ càng
Chết rồi chẳng kịp trời trần cứu nào!”*

*Đế Đô kinh ngạc xiết bao
Lòng tham tan biến! Nổi đau dâng tràn
Niềm tin đạo pháp dần lan
Về nhà đào bới, thấy vàng dấu chôn
Chao ơi tan nát tâm hồn!
Đế Đô ôm Chó lệ tuôn tràn trề
Ấu năn cuộc sống u mê
Giờ đây sám hối quay về đường ngay
Quy xin Đức Phật chỉ bày
Cứu cho Mẹ khỏi cảnh đầy khổ đau.*

*Từ bi Phật dạy đời sau:
“Mẹ ngươi nghiệp chướng từ lâu nặng nề*

*Người mau mau hãy tìm về
Nương nhờ Tam Bảo quy y tức thì
Lại thêm ngũ giới thọ trì
Tiền này bố thí, của kia cúng dường
Chân thành sám hối trong lòng
Hồi hướng cho Mẹ mới mong phước lành!
Ta chỉ cho khắp chúng sanh
Con đường giải thoát tự mình phải theo
Ở đời sướng khổ mình gieo
Nhân nào quả nấy chớ kêu ai cùng! “*

*Đế Đô chợt hiểu. Vui mừng!
Làm theo lời Phật một lòng thiết tha.
Thời gian thấm thoát trôi qua
Một hôm Chó đuổi mình ra lùa tràn
Trút hơi thở mãi vô ngàn
Tâm hồn thanh thản! Xác thân nhẹ nhàng!*

*Hôm sau trong giấc mộng vàng
Đế Đô thấy một Bà dang tay cười
Trên nền mây trắng giữa trời
Gật đầu vui sướng, nói lời dịu êm:*

*“Mẹ gây làm lỗi triền miên
Chó kia là Mẹ đọa miền khổ đau
Nhờ ơn Phật độ nhiệm màu
Nhờ con hiếu thảo trước sau tâm thành
Ngày nay Mẹ được vãng sanh
Vào nơi thế giới an lành thánh thoi!*

*Chớ quên nhân quả ở đời
Luật Trời đã định! Nhớ lời nghe con!
Gắng công tu học cho tròn
Mẹ dù vĩnh biệt mãi còn an vui! “*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Đức Thương)*

(13)

Tai Họa Do Cái Miệng

*Thuở xưa có một chú Rùa
Sống trong hồ rộng vui đùa thoải mái,
Vợ chồng Cò trắng tới chơi
Đôi bên kết bạn, cuộc đời thêm tươi.*

*Bỗng một năm mưa chẳng rơi
Mặt trời thiêu đốt, nơi nơi úa màu
Nước hồ khô cạn thật mau
Bao loài thủy tộc theo nhau chết dần
Rùa lo tìm kế thoát thân
Trong lòng suy tính phân vân mọi đường*

*Vợ chồng Cò chợt ghé ngang
Rùa bèn tâm sự thở than nãy nê:
“Hai ngày ăn chẳng có chi
Dù nửa con tép nói gì cá tôm
Ngoài ra nếu nước cạn hơn*

*Lũ chần trâu sẽ bắt luôn thân này,
Năm năm trước cũng tại đây
Tôi từng bị bắt, đọa đầy khổ thay
May mà sống sót tới nay
Là do bà lão ra tay mua về
Phóng sanh tôi tại vùng quê!
Giờ mong ai có cách gì cứu tôi! “*

*Vợ chồng Cò trắng góp lời:
“Hồ này nguy hiểm! Mau dời đi xa! “
Rùa than: “Tôi chậm quá mà
Chỉ bò quanh quất, khó qua nạn này! “
Vợ chồng Cò trắng bàn ngay:
“Hồ sen mười dặm bên đây cũng gần
Lá xanh mướt, hoa trắng ngần
Quanh năm có nước chẳng cần lo chi
Dù cho hạn hán xá gì!
Bây giờ tính kế ra đi thế này:*

*Chúng mình lấy một cây dài
Bác ngâm khúc giữa, chúng tôi hai đầu
Chúng tôi nâng bác lên cao
Rồi bay một mạch đưa vào hồ bên.
Nhưng mà bác nhớ, đừng quên
Phải luôn ngâm miệng! Chớ nên thốt lời! “
Rùa nghe sung sướng tề người
Cùng nhau thực hiện trò chơi đã bàn.*

*Hai Cò vỗ cánh bay ngang
Kéo Rùa ở giữa nhẹ nhàng lên cao.
Rùa nhìn phong cảnh lạ sao*

*Tò mò định hỏi nhưng nào dám đâu
Há ra là té vỡ đầu
Thôi đành cắn chặt miệng vào khúc cây.
Đong đưa thoải mái Rùa bay
Chợt đâu bên dưới có bầy trẻ chơi
Thấy Rùa đu thật tức cười
Chúng cùng la lớn: “ Rùa ơi là Rùa
Trông như thầy bói bị mù
Phải nhờ người giắt kẻ đưa giống khùng! “
Rùa nghe nổi giận ùng ùng
Định hăm lũ trẻ: “ Coi chừng tay ta
Ranh con đừng có ba hoa
Chuyện người mắc mớ chi mà hò la! “
Tội thay vừa há miệng ra
Rùa rơi xuống đá, thịt da tan tành!*

*Phật từng khuyên dạy chúng sanh:
“Họa từ cái miệng phát sinh tức thời
Các con ăn nói lựa lời
Giữ gìn cái miệng cuộc đời được an! “.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Hoàng Minh)*

(14)

Phật Xử Kiện

*Bà kia bỗng đưa con thơ
Dùng chân hóng mát bên bờ hồ sen
Thấy tay con trẻ lấm lem
Mẹ bèn múc nước hồ đem rửa liền
Rồi đặt con ở phía trên
Mẹ đi xuống tắm cạnh bên, trông chừng.*

*Có con Quý dũ vô cùng
Đi ngang thấy trẻ, vui mừng thêm ăn*

*Quý Dạ Xoa rất khôn ngoan
Biến thành thiếu nữ đoan trang, hiền lành
Tới nơi thăm hỏi thân tình
Ngợi khen cháu bé đẹp xinh vô vàn
Quý xin được bế bé ngoan
Ngồi cho bú sữa dưới tàn cây cao*

Mẹ nghe lời nói ngọt ngào
Gật đầu ưng chịu, đầu nào có hay
Quý nâng niu bé trên tay
Thừa cơ dời khỏi chốn này, chạy xa
Mẹ vùng lên đuổi, miệng la.
Quý ôm bé nói: “ Đây là con tôi! “
Đôi bên tranh chấp nhiều lời
Bà con đưa họ đến nơi Phật đài
Chờ xin phân xử nơi Ngài
Phán xem đứa bé con ai trao về.

Phật nghe trình báo mọi bề
Nhìn qua thấy rõ Quý kia trá hình
Nhận lời xét xử công minh:
“ Kẻ ngay vạch thẳng phân ranh trên đường
Đặt lưng đứa bé nằm ngang
Hai người hai phía, đôi đàng kéo lui
Ai mà sức yếu buông xuôi
Người kia kéo được ấy thời giữ con. “

Mẹ hiền vội nắm hai chân,
Quý thềm thịt trẻ, nắm phần hai tay
Muốn dành thắng lợi về ngay
Quý ra sức kéo cuồng say xá gì.
Thương thay thân xác hài nhi
Đón đau khóc thét, tứ chi rã rời!
Đau con, xót mẹ, ghen lời!
Mẹ không nỡ kéo, buông lời con mình
Rồi ngồi khóc trẻ sơ sinh:
“ Đầu xanh sao đã tội tình con ơi! “

*Phật quay qua hỏi mọi người:
“Ai yêu đứa trẻ trong hai bà này?”
Người xung quanh trả lời ngay:
“Thưa là mẹ ruột lòng đầy xót xa!”
Phật hỏi thêm: “Giữa hai bà
Cùng nhau co kéo. Ai là mẹ đây?”
Thưa: “Chính người đã buông tay
Xót tình máu mủ người này hy sinh!”*

*Phật truyền: “Đấy quý hiện hình
Mắt trông ngầu đỏ, thân mình tanh hôi
Đứng không in bóng mặt trời
Giả làm cô gái hại đời trẻ thơ!”
Quay qua phía quý đứng chờ
Phật nghiêm nghị nói: “Mi giờ hãy khai
Tại sao mi quá phá hoại
Ác tâm đọa mãi làm loài quý thời
Phải mau tu tỉnh cho rồi
Mới mong thoát khỏi luân hồi quán quanh
Quay về đường phải cho nhanh!”
Quý kia chợt ngộ, tâm thành hoàn lương:
“Thưa con chót dại làm đường
Tù bi xin Phật xót thương thân này
Độ cho hết kiếp đọa đầy!”
Phật truyền: “Kiếp trước mi gây tội nhiều
Con đường mê muội mãi theo
Đầu thai làm Quý còn kêu nổi gì!
Kiếp này đừng có ngu si
Tránh gây tội ác! Tỉnh đi là vừa!”*

*Quý quỳ lay Phật xin chừa
Quyết tâm xúm hối tội xưa đã làm,
Giữa vùng ánh đạo thênh thang
Quý xin được tới đạo tràng quy y
Xong rồi tiếp tục ra đi
An tâm vì đã tìm về đường ngay.*

*Mẹ hiền hoan hỉ tràn đầy
Ấp ôm con nhỏ trong tay, đẹp lòng
Nguyện thềm giữ đạo cho tròn
Cúi đầu tạ Phật, Mẹ con già từ.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Thiện Châu)*

(15)

Dắt Nhau Xuống Giếng

*Xưa kia ở chốn núi rừng
Có một đàn khỉ khoảng chừng năm trăm
Họp bày nô rôn quanh năm,
Một hôm khỉ rủ nhau thăm bìa rừng
Có cây cổ thụ nhiều tầng
Mọc bên bờ giếng sáng ngàn ánh Trăng.*

*Giếng sâu. Dưới đáy nước trong
Trăng tròn in bóng bành bồng nổi trôi,*

*Khỉ kêu: “Thôi chết! Nguy rồi!
Mặt Trăng rơi xuống giếng khơi đáy này
Phải mau tìm cách vớt ngay*

*Giúp đời khỏi cảnh đọa đầy tôi tằm! “.
 Khỉ ta nhảy nhót lằng xằng
Xón xao tìm cách cứu Trăng khỏi chìm.*

*Hồi lâu, khỉ Chúa loan tin:
 “Tôi đã có cách! Anh em yên lòng!
 Theo lời tôi! Máy cũng xong!
Ta chung góp sức, mình cùng tiếp tay,
 Tôi trèo lên bám cành cây
 Một anh bám lấy đuôi này của tôi
 Rồi anh khác lại bám đuôi
 Cả đàn lần lượt nối dài tiếp nhau
 Thả người xuống được giếng sâu
Vớt Trăng dưới đáy lên đâu khó gì! “.*

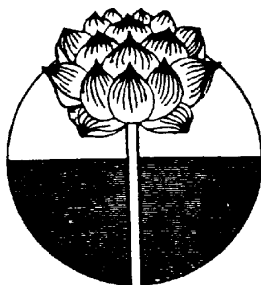
***Khỉ ta mừng rỡ kể chi**
 Cùng nhau theo điệu kẻ kia đã bàn
 Bám đuôi nhau cả một đàn
Giếng sâu mò xuống, Trăng vàng vớt lên
 Nào ngờ nặng trĩu cành trên
Nhánh cây cổ thụ gãy liền. Thảm thay!
 Giếng kia rơi xuống cả bày
Khỉ ta lúng túng, loay hoay nổi chìm,
 Nào tìm ra được lối lên!
Nào ai cứu vớt khỏi miền nước sâu!*

***Khỉ ta chết hết còn đâu!**
 Thần cây cổ thụ ngâm câu kẻ rằng:
 Ấy Trên cao vẫn có bóng Hằng
Khắp nơi tràn thế ánh Trăng tràn trề,
 Một con đã quá u mê*

*Tiếc thay cả lũ chẳng hề biết chi
Đốt nhau xuống giếng cùng đi
Để rồi chết thảm cũng vì đại ngu! Ừ.*

*Đời người lắm kẻ mê mờ
Khổ đau mà cứ ngỡ là sướng vui
Vô thường lẽ Đạo ai ơi
Cớ chi lặn lội mãi nơi muôn sâu!*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Trí Hải)*

(16)

Bảo Vệ Sanh Linh

*Có Ngài La Hán thuở xưa
Ẩn trong rừng núi tuyết lừa mệnh mông
Ngài từng chứng quả lục thông
Có tài biết rõ việc trong ba đời
Tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi
Bà con khâm phục. Danh Ngài truyền đi.*

*Ngài nuôi một chú Sa Di
Tuổi còn niên thiếu, cận kề ngày đêm.
Một hôm trò đứng hầu bên
Thầy xem sắc tướng xong liền nói ngay:*

*“Phước báu con cho tới nay
Tính ra còn lại vài ngày nữa thôi,
Bấy hôm sau sẽ qua đời
Thầy trò vĩnh biệt, nghĩ thời đau thương!
Con mau trở lại cố hương
Viếng thăm lần chót xóm làng, mẹ cha! “.
Sa Di lòng dạ xót xa*

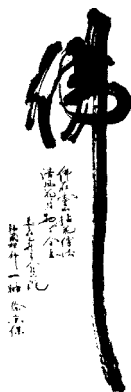
*Cúi đầu đánh lễ Thầy và ra đi
Chuông buồn buồn tiếng sầu bi
Tiến người mạng yếu! Biệt ly nào nề! .*

*Mua nguồn giếng phủ đường về
Khi trời vừa tạnh, tràn trề nước dâng,
Chú đi lối tắt qua đường
Thấy bầy kiến nhỏ dưới mutong vấy vũng
Bị trôi theo nước xuôi dòng
Dập dềnh mạng sống! Bềnh bồng xác thân!
Chú Sa Di động từ tâm
Cởi ngay áo khoác bỏ ngăn nước dòng,
Kiến ta được cứu, vui mừng
Rủ nhau leo vội vào chung quanh bờ
Con nào đuổi sức, vật vờ
Chú khum tay vớt bỏ ra đất liền*

*Thế là kiến được bình yên!
Hương từ bi tỏa khắp triền non xa!
Sa Di tiếp tục về nhà
Bảy ngày chờ đợi trôi qua pháp phòng
Sang ngày thứ tám hừng đông
Mạng còn chưa hết! Trong lòng mừng thay
Vội vàng trở lại thăm Thầy
Thầy hay rõ chuyện mặt đầy ngạc nhiên
Thầy vào nhập định tham thiền
Mới hay đệ tử nhân hiền vừa gieo
Cứu bầy kiến thoát hiểm nghèo
Giờ đây công đức trở theo quả lành
Phước đo bảo vệ sanh linh
Kéo dài thêm tuổi xuân xanh nhiệm màu.*

*Sa Di từ đó chuyên sâu
Tu hành tinh tấn đạo màu Thích Ca
Ánh vàng rực rỡ chan hòa
Viên thành đạo quả. Thăng hoa kiếp người.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Đức Tâm)*

(17)

Phước Báu Hiện Tiền

*Vợ chồng chàng Kế Sa La
Kiếm ăn vất vả, cửa nhà khó khăn
Nhưng vui sống cảnh thanh bần
Hiền lành, chân thật, xa gần mến thương
Gia đình trọng đạo vô cùng,
Giúp người đau khổ ngại ngần thiết hơn.*

*Một năm tai ách dập dồn
Mát mùa đói kém, bệnh còn tràn lan
Dân tình khốn khổ vô vàn
Bà con tang tóc, xóm làng thảm thê
Phương xa cứu trợ, quyên về
Thuốc men, phẩm vật đem chia giúp người
Lại nhờ tăng sĩ khắp nơi
Chú tâm khẩn nguyện, góp lời cầu an.*

*Thông thường sáng kiếm việc làm
Kế Sa La với vợ chàng cùng đi
Một mưa hai nắng quản chi
Tìm nhà điền chủ thiếu gì ruộng nương
Vợ chồng làm muốn kiếm lương
Chia bùi sẻ ngọt chung đường gian truân,
Tối ngày bận rộn kiếm ăn
Nào hay hoạn nạn khó khăn trong vùng.*

*Hôm nay thấy khách đi đường
Mang đồ cứu trợ thật đông về chùa
Vợ chồng nhân ái có thừa
Nhưng nghèo phẩm vật, không dư bạc tiền
Nghen ngào sâu tử vô biên
Tiếc mình chẳng có đủ duyên cứu người
Lòng thăm nguyện với đất trời
Nếu dư tài vật giúp đời năm nay
Thì dù có bị đọa đầy
Thân kia đau khổ, tâm này an vui
Chàng bèn buồn bã trở lui
Chẳng còn tha thiết kiếm nơi ăn làm
Tối về chẳng dám thở than
Sợ rằng vợ biết, đôi đàng khổ đau
Vợ chàng gạn hỏi hồi lâu
Chàng bèn thổ lộ nỗi sầu riêng mang
Vợ chàng lệ chảy hai hàng
Buồn cho gia cảnh bần hàn mãi thôi.*

*Chùa xa chuông đổ từng hồi
Như khơi trí tuệ, như soi đường trần
Vợ chàng chợt nói vui mừng:*

*“Sao đôi mình chẳng kiếm chung việc làm
Ngày mai chuẩn bị sẵn sàng
Tìm nhà phú hộ trong làng làm thuê
Nhận tiền ứng trước đem về
Rồi mang bố thí coi bề tiện hơn!”
Chàng nghe hợp lý vô vàn
Chồng đầy sung sướng, vợ tràn vui tươi.*

*Hôm sau vừa rạng mặt trời
Vợ chồng tìm đến khắp nơi trong làng
Kiếm được nhà nọ xin làm:
“Nhận tiền ứng trước. Cam đoan bảy ngày
Sẽ xin trở lại nơi này
Ở luôn giúp việc. Trả vay vẹn toàn”.
Chủ nghe tiếng vợ chồng chàng
Là người hiền đức nên hoan hỉ liền
Đưa ngay cho mượn bạc tiền
Nói về xếp đặt việc riêng ở nhà:
“Bảy ngày sau trở lại ta
Nếu tiền trả đủ coi là như xong
Khỏi cần tính chuyện làm công
Tự do xin trả vợ chồng từ đây!”*

*Kế Sa La đẹp dạ thay
Mang tiền vội vã về ngay chợ làng
Sắm mua phẩm vật đèn nhang
Lên chùa xin gặp Chư Tăng định ngày
Phát tâm bố thí của này
Vào ngày thứ bảy. Đẹp thay tình người!
Hoa từ bi nở rạng ngời
Chư Tăng, phật tử ngỏ lời tiếp tay.*

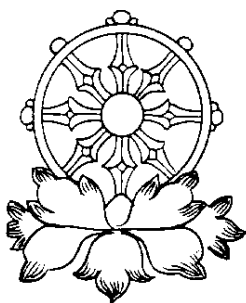
*Quốc Vương trong nước cùng ngày
Cũng mang phẩm vật lên ngay tại chùa
Ngài mong biểu lộ tâm từ:
“Giúp người hoạn nạn cũng như giúp mình”,
Xin chùa ấn định ngày lành
Vào ngày thứ bảy để dành cho Vua.
Chư Tăng lúng túng khế thưa:
“Kế Sa La đã đến chùa hôm nay
Xin dành bố thí ngày này
Vua nên chung góp tiếp tay cùng chàng! “.
Vua bèn nói với Chư Tăng:
“Trẫm đây là một Quốc Vương nước này
Bạc tiền nào thiếu trong tay
Há gì chung chạ cùng ngày với ai! “.
Nhà chùa vội vã chuyển lời
Kế Sa La chẳng chịu dời hôm sau*

*Ngạc nhiên Vua gọi vào chầu
Kế Sa La vội trình tâu sự tình
Chuyện vợ chồng đã bán mình
Lấy tiền bố thí chúng sanh vùng này
Hết ngày thứ bảy tới đây
Tự do sẽ mất, phải quay về rồi.
Cúi đầu chịu tội mà thôi
Nhường Vua chẳng được xin người cảm thông!*

*Vua nghe xúc động vô cùng
Ngoài lời khám phục, trong lòng xót thương
Thưởng cho chồng vợ bạc vàng
Lại thêm bổng lộc Vua ban trọn đời.*

*Vợ chồng lay tạ nghẹn lời
Niệm hồng ân Phật sáng ngời ánh quang
Đã ban cho vợ chồng chàng
“Từ Bi” đức tánh, chung đường đạo tâm!*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Thích Đức Tâm)*

(18)

Môi Thù Truyền Kiếp

*Thuở xưa có một thanh niên
Rất là hiếu thảo khắp miền biết danh
Là con một, đã trưởng thành
Nhưng chưa chịu lập gia đình với ai
Mẹ già, cha sớm qua đời
Chàng lo phụng dưỡng cho người Mẹ yếu,
Thấy con vất vả sớm chiều
Mẹ khuyên lấy vợ đủ điều thiết hơn
Nhưng con chẳng chịu kết hôn
Mẹ bèn tự cưới vợ luôn cho chàng.*

*Nàng dâu tiết hạnh, đảm đang
Trong nhà tháo vát, ngoài làng tinh khôn*

*Rủi thay không thể sanh con
Thấy chồng lo nghĩ héo hon cõi lòng
Vợ bèn tự cưới cho chồng
Thêm cô vợ lẽ. Mặn nồng cả hai.*

*Ít lâu vợ lẽ mang thai
Chồng mừng hơn hở một hai nuông chiều
Tỏ ra hết sức thương yêu
Đêm ngày săn sóc, sáng chiều nâng niu,
Vợ đầu tử phận buồn thiu
Ngoài đây ganh tức, trong nhiều hờn ghen
Rắp tâm hiểm độc một phen
Cho chồng chừa cái thói quen phũ phàng.*

*Vợ đầu đi kiếm thuốc thang
Trộn vào thực phẩm. Để dằng phá thai,
Thành công lần một, lần hai
Thêm lần ba nữa ra tay hại ngầm
Mẹ con vợ lẽ lìa trần
Trước khi tắt thở quyết tâm trả thù.*

*Hết Xuân, qua Hạ, sang Thu
Anh chồng khám phá chuyện xưa vợ làm
Nổi cơn giận dữ vô vàn
Đọa đầy vợ cả hung tàn thẳng tay
Ở đời vay trả, trả vay
Nàng này đau đớn lia ngay cõi đời.*

*Luân hồi sang kiếp thứ Hai
Vợ sau trở lại đầu thai thành Mèo*

*Vợ đầu cũng trở lại theo
Hóa thành Gà mái, đẻ nhiều gà con
Mèo rình, vồ lấy ăn luôn
Giết thêm Gà mái, rửa hờn chẳng tha.*

*Luân hồi sang kiếp thứ Ba
Gà thành Beo cái. Mèo là con Nai
Nai sinh con buổi sớm mai
Buổi chiều Beo tới ăn hoài còn chi
Ăn luôn cả chú Nai kia
Cái vòng luân quản thảm thê hận thù.*

*Luân hồi sang kiếp thứ Tư
Nai là Thần ác. Beo vô nhà giàu*

*Hóa thành con trướng, gái đầu
Đến khi khôn lớn làm dâu nhà người
Hai kỳ sinh nở con rồi
Hung Thần hiện đến giết đời trẻ thơ.*

*Đến kỳ sinh nở thứ ba
Vợ chồng tính kế trốn ra khỏi nhà
Lánh về bên ngoại thật xa
Ấn thân nương nấu cho qua hiểm nghèo
Bảo toàn mạng sống con yêu
Tránh tay Thần ác gây nhiều đau thương,
Thời gian sau mới lên đường
Bồng con trở lại quê chồng khi xưa.*

*Đường về vất vả nắng mưa
Vợ chồng ghé lại nghỉ trưa trước thềm
Kỳ Viên Tĩnh Xá êm đềm
Cây cao tỏa mát, liễu mềm buông lơì,
Chợt như bão tố vang trời
Hung Thần gầm thét tới nơi kia rồi
Vợ chồng sợ hãi rụng rời
Ôm con chạy thẳng vào nơi Phật Đài*

*Để con nằm dưới chân Ngài
Quy xin cứu mạng, ngăn loài tàn hung*

*Hung Thần tới tựa con giông
Chư Thiên gác cửa chặn không cho vào,
Từ bi Cửa Phật dạt dào
Tình thương rộng mở xóa bao hận thù
Hung Thần trở lại hiền từ
Nhờ oai lực Phật rất ư nhiệm màu.
Hung Thần được dẫn vào châu
Để nghe Đức Phật khuyên cầu ôn tồn:
“ Các con giết hại nhau luôn
Trả vay, vay trả dập dồn khổ đau
Mối thù truyền kiếp đã lâu
Hãy nên chấm dứt cho mau từ giờ!”*

*Phật ngồi kể lại chuyện xưa
Nguyên do đưa đến dây dưa hận thù,
Phật khuyên hai kẻ cố tu,
Rời ngấm bài kệ như ru lòng người:
Ấy Thế gian khắp bốn phương trời
Thời nào cũng vậy, muôn đời chẳng sai*

*Oán mà báo oán kéo dài
Than ôi oán đó theo ai chấp chông!
Lấy ân báo oán đẹp lòng
Oán tiêu tan mất, hết vòng khổ đau
Đó là chân lý dài lâu
Của người hiểu đạo nhiệm màu từ xưa! “*

*Đôi đàng như tỉnh cơn mơ
Oan cừ chấm dứt, hận thù tiêu tan
Trong tâm bừng ánh đạo vàng
Cúi đầu tạ Phật, rộn ràng niềm vui.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của H.G.)*

(19)

Hoàng Tử Hiếu Thảo

*Có ông hoàng tử ngày xưa
Tên là Nhẫn Nhục, nhân từ nổi danh,
Yêu thương mọi kẻ xung quanh,
Lại thêm trí tuệ thông minh hơn người,
Khôi ngô tướng mạo rạng ngời
Toàn dân khen đức, khắp nơi mến tài.
Vua và Hoàng Hậu yêu Ngài
Vì lòng hiếu thảo ít ai sánh cùng.*

*Một hôm Vua bệnh trong cung
Thuốc men dùng mãi vẫn không giảm nhiều
Hoàng tử lo lắng đăm chiêu
Cùng quan họp lại sớm chiều nghĩ suy*

*Bàn nhau xem có cách gì
Kiếm ra thuốc quý mang về chữa Vua.
Trong triều có kẻ lọc lừa
Manh tâm muốn cướp ngôi Vua lâu rồi
Chờ Vua bạo bệnh qua đời
Rồi hại hoàng tử là người nối ngôi,*

*Gian thần thừa dịp ngỏ lời:
“Thuốc hay tuy biết. Kiếm thời khó sao!”
Hoàng tử: “Dù khó biết bao
Tìm cho bằng được, ta nào chịu thua!”
Gian thần: “Tiên được xin thua
Đó là bộ não người vừa thanh xuân
Lại thêm hiếu thảo vô ngần
Có lòng nhân đức xa gần đều khen!”
Vui mừng hoàng tử hỏi liền:
“Nào ta dùng chế thuốc tiên được nào?”
Gian thần trong bụng mừng sao
Bề ngoài giả bộ buồn rầu xin thua:
“Nào ai hơn được tâm từ
Nào ai hiếu thảo được như bằng Ngài
Nào Ngài làm thuốc thật hay
Nhưng nghe sao thấy đắng cay bội phần
Triều thần đâu nỡ bắt nhân
Nào ai lại dám nhấn tâm cùng Ngài!”*

*Hoàng tử khẳng khái buông lời:
“Ta đây nào có tiếc đời gấm hoa
Nếu mà cứu mạng Vua Cha
Thì ta dù chết lòng đã sướng vui!” .
Triều thần thương cảm ngậm ngùi
Toàn dân hay chuyện người người lệ sa.
Hoàng tử truyền: “Cắt đầu ta
Mổ ra lấy não đem hòa thuốc ngay
Cầu Trời phù hộ thuốc hay
Chữa Vua khỏi bệnh ta đây ngậm cười!” .
Khen thay lòng hiếu tuyệt vời
Cho nên động đến đất trời linh thiêng
Thuốc hay như có phép Tiên
Uống xong chén thuốc Vua liền khỏe ra.*

*Hoàng tử hiếu với mẹ cha
Là tiền thân Phật Thích Ca thuở nào.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
trích: Viên Âm)*

(20)

Nguồn Hạnh Phúc

*Nơi vùng tịnh xá Kỳ Hoàn
Gió trời nhẹ thổi, mây ngàn êm trôi
Gốc cây cổ thụ trên đồi
Sa Môn bốn vị cùng ngồi chuyện chơi
Hỏi điều chi sướng tuyệt vời?
Điều chi hạnh phúc theo người trần gian?*

*Trầm ngâm, một vị cho rằng:
“Hưởng phong cảnh đẹp thú bằng lên tiên*

*Khi xuân rục rở thiên nhiên
Vui đàn chim hót, thắm duyên hoa cười
Đất trời, cây cỏ tốt tươi
Dong thuyền dòng biếc dạo chơi lững lờ
Hoặc mang bầu rượu túi thơ
Núi cao ngâm vịnh: giấc mơ một đời!”.*

*Vị thứ hai khế thốt lời:
“Gia đình đoàn tụ một nơi sum vầy
Thức ngon, rượu quý tràn đầy
Đàn ca hát xướng ngất ngây thâm tình
Quây quần thân thuộc quanh mình
Sướng như lên tận mây xanh cõi trời!”.*

*Vị thứ ba nói: “Trên đời
Nếu được sinh đúng vào nơi sang giàu
Nhiều tiền bạc, lắm quân hầu
Ăn ngon, mặc đẹp, nhà lầu, ngựa xe
Vinh hoa phú quý bề bề
Mới là vui sướng còn chi sánh bằng! “.*

*Vị thứ tư lại thưa rằng:
“Các thầy nghĩ vậy phải chăng đều lầm?”*

*Theo tôi cưới được giai nhân
Vài nàng quyến rũ, tám thân gọi tình
Nói cười ca múa đẹp xinh
Mới là hạnh phúc mà mình thiết tha! “.*

*Những lời đàm luận vắng xa
Vừa khi Đức Phật ghé qua kinh hành
Dừng chân hỏi rõ ngọn ngành
Động lòng thương xót chúng sanh mê lầm*

*Ngài bèn dạy: - “Kìa cảnh xuân
Thiên nhiên vạn vật xa gần tốt tươi
Thu qua, Đông tới bên trời
Úa tàn cây cỏ, toi bờ lá hoa! “.*

*- “Kìa người sum họp đầy nhà
Chứa chan tình cảm, chan hòa niềm vui
Nhưng họp rồi lại chia phôi
Sinh ly, tử biệt khiến người khổ đau! “.*

*- “Kìa xem phú quý sang giàu
Gia tài dù lắm, bền lâu bao giờ
Đời người ngắn tựa giấc mơ*

Mang gì theo được trong giờ xuôi tay! “.

*- “Kìa xem những kẻ đắm say
Ham mê sắc dục hao gầy tẩm thân
Lại thêm mê muội tâm thần
Tan nhà, mất nước bắt nguồn từ đây! “.*

*“Nói chung những ước muốn này
Là nguyên nhân chính vẩn xoay luân hồi
Trong vòng sinh tử nổi trôi
Khiến đời đau khổ! Khiến người làm than!
Chỉ riêng có cõi Niết Bàn
Là nơi an lạc chứa chan ngàn đời
Là chân hạnh phúc tuyệt vời! “.*
Rồi Ngài kể lại chuyện thời xa xưa:

*“Trước kia có một Ông Vua
Trị vì một nước cõi bờ thênh thang
Nhà Vua tên gọi Phổ An
Mời Vua bốn nước lân bang tiệc tùng
Kéo dài bốn tháng tung bừng
Đến khi tan tiệc, lúc cùng chia tay
Phổ An hỏi bốn Vua này*

“Điều chi lạc thú mê say nhất đời? “.

Bốn Vua lần lượt trả lời:

- “Đạo chơi cảnh đẹp đất trời bao la! “.

- “Ước gì đình sum họp chan hòa!Ước.”

- “Giàu sang phú quý một nhà hiển vinh! “.

- “Giai nhân nhan sắc gọi tình! “.

Đó là những thứ cho mình sướng vui!

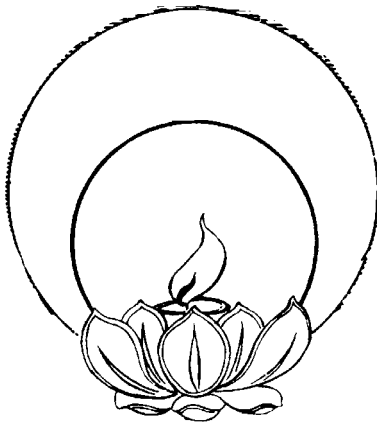
Phổ An nghiêm nghị đáp lời:

“Đó là tạm bợ nhất thời mà thôi

*Nguyên nhân sinh tử luân hồi
Cội nguồn đau khổ nổi trời kiếp người! “.*

*Kể chuyện xong, Phật tiếp lời:
“Mong cho bốn vị thoát nơi ta bà,
 Phổ An kiếp trước là ta
Bốn Vua ngày đó chính là các ông
Ta khuyên chảng chịu ghi lòng
Kiếp này quanh quẩn trong vòng tử sinh! “.*
*Bốn Sa Môn khế lặng thinh
Nhủ lòng sám hối tâm thành từ đây.
Vùng dương rục chiếu cỏ cây
Hương xuân ngan ngát tỏa đầy không gian
Bốn người bùng ánh đạo vàng
Khởi nguồn hạnh phúc dâng tràn trong tim.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Trí Hiền)*

(21)

Dạy Khi Nói

*Nước kia có một ông Vua
Vốn ham việc lạ, lại ưa chuyện đùa
Tuổi Vua bảy chục có thừa
Một hôm cao hứng nhân mùa đầu Xuân
Vua truyền lệnh khắp xa gần
Từ quan cho chí tới dân hay rằng
Nhà Vua ban thưởng ngàn vàng
Cho ai dạy khi nói năng như người.*

*Các quan phải dự cuộc chơi
Có công tìm khi các nơi đưa về
Quan nào dạy khi lành nghề
Thưởng vàng, tặng chức đôi bề vui thay!*

*Quan nào dạy khi không hay
Phạt tiền, giáng chức xuống ngay tức thời!
Các quan than khổ thấu trời
Xưa nay khi nói tiếng người được đâu!*

*Đột nhiên có lão bạc đầu
Tuổi ngoài bảy chục xin hầu chuyện Vua
Quy thưa: “Nghề nghiệp từ xưa
Chuyên môn dạy khỉ nói như tiếng người
Cả nhà từng trải mấy đời
Nghề riêng dạy khỉ vốn nơi gia truyền!”.*

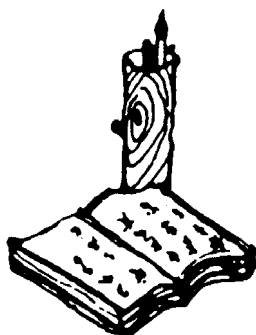
*Vua nghe hứng thú vô biên,
Lão ông lên tiếng nói thêm đôi điều:
“Công phu dạy khỉ khá nhiều
Muốn cho khỉ nói được theo tiếng người
Hàng ngày kiên nhẫn mớm lời
Ít ra phải mất hai mươi năm trường!”
Lão xin nhận trước nửa vàng
Về nhà sửa soạn lên đường đi xa
Khỉ thông minh sẽ tìm ra
Đem về dạy nói, nghề nhà tinh thông.*

*Vua nghe háo hức vô cùng
Xuất năm trăm lượng đưa ông tức thì,
Các quan mừng rỡ kể chi
Trút đi gánh nặng nghĩ suy nhọc lòng.*

*Ông về, vợ ngóng, con trông
Khi hay rõ chuyện đều cùng khóc la
Gạt Vua chắc chết cả nhà
Phen này ba họ thành ma không đầu
Ông nào dạy khỉ được đâu
Cả gan lương gạt, mưu sâu hại đời.
Vuốt râu ông lão cả cười
“Tuổi ta nay đã bảy mươi hơn rồi*

*Nhà Vua tuổi cũng vậy thôi
Chắc chỉ còn sống ở đời dài lâu
Hai mươi năm khó qua cầu
Vua và ta chết còn đâu lo gì!
Con người sống ở thác về
Coi như xí xóa cứ chỉ mượn sầu
Vô thường Phật dạy từ lâu! “.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Thái Thanh)*

(22)

Lòng Hiếu Chim Oanh Vũ

*Thuở xưa ở núi Tuyết Sơn
Có chim Oanh Vũ để thương, hiền hòa
Cha mẹ chim bị mù lòa
Một mình chim phải bay ra khu rừng
Kiếm tìm trái chín thơm lừng
Mang về cung kính cúng dường mẹ cha.*

*Cách rừng cũng chẳng bao xa
Có ông điền chủ thật là tốt thay
Ruộng vừa cấy lúa năm nay
Ông bèn phát nguyện: “Lúa này trở bông
Khi nào lúa tốt đầy đồng
Ai cần lương thực vui lòng lấy ăn!”.*

*Một hôm Oanh Vũ bay ngang
Thấy bao nhiêu lúa óng vàng đẹp tươi
Chim bèn dừng cánh tìm mời
Tha nhiều lúa tốt về mời mẹ cha,
Vừa khi điền chủ đi qua
Tuồng chim phá hoại, ông ta phiền lòng*

*Sai người giăng lưới trên đồng
Bắt chim Oanh Vũ bỏ lồng treo chơi.*

*Chim bèn nhỏ nhẹ đôi lời:
“Sao ông lại nở giam tôi thế này?
Ông thường bố thí hàng ngày
Cho nên tôi mới ngừng đây kiếm mồi!”.*

*Điền chủ hỏi: “Kiếm cho ai
Mà sao lui tới tha hoài lúa ta?”.*

*Chim thưa: “Tôi có mẹ cha
Cả hai đều bị mù lòa tôi tìm
Bay đi kiếm sống khó khăn
Mình tôi phải lấy phần ăn ba người!”.*

*Điền chủ nghe vậy tươi cười
Thả chim và nói: “Xin mời từ nay
An tâm ghé lại ruộng này
Cứ dùng thóc lúa ta đây không buồn!”.*

*Khen thay súc vật, chim muông
Mà lòng hiếu thảo còn hơn nhiều người
Đã sinh ra giữa đất trời
“Hiếu cùng cha mẹ” nhớ lời gấm hoa.
Con chim Oanh Vũ chính là
Tiền thân Đức Phật Thích Ca một thời,
Còn điền chủ tốt tuyệt vời
Là Xá Lợi Phất người đời kính yêu.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
trích: Phật Pháp)*

(23)

Cây Táo
Núi Thiết Sơn

Núi Thiết Sơn thuở xa xưa
Có cây táo nọ rất ư lâu đời
Thân to, tán lá rợp trời
Chưa hề có quả, tứ thời cành trơ.

Gần chân núi có tiểu phu
Tên là Chí Hiếu, ốm o, thân gầy
Chuyên nghề lên núi lượm cây
Mang về làm củi, bán ngày kiếm ăn

*Quanh năm sinh sống khó khăn
Một mình nuôi Mẹ nhọc nhằn sớm trưa.
Mẹ chàng bệnh hoạn, già nua,
Thuốc thang nào có tiền mua vì nghèo
Dần dần bệnh nặng thêm nhiều
Trở thành tê bại Mẹ yếu liệt giường,
Chàng buồn số phận đau thương
Thở dài, than ngẩn mãi vưng muốn phiền.*

*Một đêm hầu cạnh Mẹ hiền
Mẹ đà an giấc. Ngoài hiên sáng trời
Chàng bèn nhẹ bước ra chơi
Say sưa ngắm ánh trăng nơi đầu ghềnh,
Núi rừng sương phủ bóng bành
Đọng trên ngọn cỏ, đầu cành như hoa
Như muôn ngàn ánh sao sa
Long lanh suốt vắng, thướt tha đêm trường.*

*Tiền phu đang phút mơ màng
Chợt đầu trước mặt hào quang sáng lòa
Một tiên ông bỗng hiện ra
Chòm râu trắng bạc, nước da hồng hào
Dáng uy nghi, vẻ thanh cao
Phất phơ áo trắng, gậy đào cầm tay.
Tiền phu phách lạc, hồn bay
Tiên ông khẽ nói: “Ta đây! An lòng!
Ta là Hòa Thượng trên non
Ở trong ngọn núi Thiết Sơn lâu rồi
Vì con hiếu thảo ở đời
Cho nên động tới đất trời linh thiêng
Hôm nay hội đủ cơ duyên*

*Ta về chữa bệnh Mẹ hiền giúp con! “
Tiều phu mừng rỡ trong lòng
Vội quỳ bái tạ vô cùng trang nghiêm.*

*Xua tay, Hòa Thượng nói thêm:
“Con mau sửa soạn leo lên núi này
Tìm cây táo quý lâu ngày
Hái ngay một trái về đây cứu người
Dâng lên cho Mẹ con soi
Mẹ dù bệnh nặng ăn thời khỏi luôn! “.*

*Tiều phu nghe lệnh phân vân
Xua nay cây táo xa gần đều hay
Chưa hề có quả một ngày
Lấy chi để hái? Lệnh này trở trêu!
Hòa Thượng nói: “Hãy làm theo
Đúng lời ta dặn chớ nhiều nghĩ suy!
Hãy lên hái táo ngay đi
Giờ cây có trái cũng vì cảm thông
Thương con hiếu để một lòng
Bà con quý mến khắp vùng Thiết Sơn! “
Tiều phu sụp lạy tạ ơn
Ngẩng lên Hòa Thượng biến luôn mất rồi.*

*Suốt đêm trần trọc mãi thôi
Tiều phu lên núi khi trời hừng đông
Sương lam còn phủ mênh mông
Rừng hoang, núi vắng chấp chùng êm ru
Chỉ riêng dòng thác vô tư
Rì rào khe núi vọng đưa khúc tình
Như chờ đón ánh bình minh*

*Dịu dàng soi tỏ tâm linh con người.
Thân vất vả, lòng an vui
Cổ cây rậm rạp, núi đồi cheo leo
Tiều phu cương quyết cố trèo
Đầu non vừa tới, nắng theo ngang đầu
Ngẩng nhìn cảnh táo trên cao
Thấy ngay một quả. Xiết bao lạ lùng,
Chàng reo lên rất vui mừng
“Tạ ơn Hòa Thượng mở đường cứu con!”
Táo thần bỗng hiện nhiều hơn
Quả to, chín đỏ như son trĩu cành
Chàng leo lên hái thật nhanh
Mê mờ che lấp biến thành máu tham
Hái nhiều đầy ắp một làn
Nhét thêm đầy túi mới mang về nhà.*

*Đầu đuôi kể lại Mẹ già
Tiều phu dâng táo mời bà Mẹ soi
Mẹ ngạc nhiên đến ghen lời
Chấp hai tay lại vói trời trên cao
Miệng luôn niệm Phật thì thào
Tạ ơn trời, Phật dạt dào lòng nhân
Tạ ơn Hòa Thượng vô ngần
Rồi Mẹ ăn táo, lòng thắm sướng vui.
Táo thần thật quả lạ đời
Mẹ ăn xong táo bệnh thời khỏi luôn
Đôi chân cử động bình thường
Chẳng còn té bại liệt giường như xưa
Bước lần theo cánh liếp thưa
Lâm râm khấn nguyện ơn vừa được ban.*

*Tin đồn phép lạ truyền lan
Bà con kéo đến rộn ràng khắp nơi
Nhờ tay Chí Hiếu giúp đời
Kẻ thời bệnh nặng. Người thời kinh niên
Tiều phu chia tảo giúp liền
Tảo thần như có phép tiên chữa lành.*

*Tháng ngày lần lượt trôi nhanh
Tiều phu chột nghĩ công mình khó khăn
Lên non hái tảo nhọc nhằn
Nên đòi con bệnh trả phần tiền công.
Bạc tiền theo tảo chất chùng
Lòng tham theo bạc càng nồng hơi tanh!
Tiền công ngày một tăng nhanh
Thẳng tay vợ vét mau thành phú ông
Màng chi con bệnh tay không
Bạc tiền nếu thiếu đừng mong cậy nhờ!*

*Thời gian thấm thoát thoi đưa
Tiều phu Chí Hiếu xác xơ thuở nào
Giờ đây rạng mặt phú hào
Khắp vùng nổi tiếng sang giàu nhất thời,*

*Lâu đài tráng lệ tuyệt vời
Quân hầu, xe ngựa cuộc đời lên hương.*

*Một hôm có gái đáng thương
Phương xa lặn lội tìm đường ghé sang
Khẩn cầu mắt lệ dâng tràn
Nàng cần tảo quý xin chàng giúp cho*

*Mẹ nàng hấp hối nằm chờ
Trên giường tử biệt mong nhờ táo tiên!
Ngặt vì nàng chẳng có tiền
Phú ông Chí Hiếu đuổi liền thẳng tay,
Gái nghèo van khóc tội thay
“Không tiền không táo!”. Đành quay trở về.*

*Đêm hôm đó dưới trăng thề
Một trời vàng vạc, bốn bề nên thơ
Đứng trên đỉnh núi mộng mơ
Phú ông Chí Hiếu say sưa ngắm nhìn
Táo thần giúp hái ra tiền
Trong lòng đắc ý nên liền cười vang.
Chợt đâu một đạo hào quang
Vụt ngang hiện trước mặt chàng: “Người ơn”*

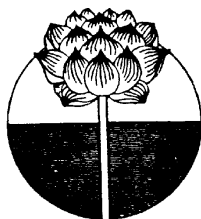
*Đó là Hòa Thượng Thiết Sơn
Giọng Ngài nghiêm nghị, đâu còn như xưa
Trước kia vui vẻ có thừa
Giờ đầy quả trách, lại vừa uy nghiêm:
“Nghe đây Chí Hiếu ham tiền
Tham lam che lấp tâm hiền thuở xưa
Chẳng còn có chút lòng từ
Đừng mong hưởng lộc giống như thuở nào!
Những gì người đã thu vào
Tan mau như bọt sóng chao biển này! “
Nói xong Hòa Thượng vung tay
Nhớ luôn cây táo lên ngay tức thì
Nhắm biển Đông Ngài ném đi,
Bóng Ngài biến mất. Bốn bề lặng yên.
Tiêu phu sợ hãi vô biên*

*Ra về lủi thủi, muợn phiền xiết bao
Nhưng lòng yên trí phần nào
Nghĩ mình chất chứa sẵn bao bạc tiền
Dù cho chẳng có táo tiên
Vẫn còn vui hưởng của riêng đã đầy.*

*Tới nhà chàng sống sờ thay
Rõ ràng chón cũ: “Lâu dài còn đâu?”
Tưởng chừng đang giấc chiêm bao:
Lều tranh nghèo khó thuở nào hiện ra,
Trên mình quần áo xa hoa
Biến thành cũ nát như là trước kia.
Tiều phu nước mắt đầm đìa
Tiếc thương cơ nghiệp biến đi mất rồi
Hai tay trắng khế buồng xuôi
Thở dài hối hận, ôi thôi muợn màng!*

*Mây mờ che phủ trăng vàng
Thiết Sơn gió vắng cung đàn hư không!*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Phạm Ngọc Khuê)*

(24)

Nai Hiền

*Ngày xưa có chú Nai hiền
Nhớ như vui sống giữa miền hoang sơ
Trong khu rừng rậm ven bờ
Sông Hằng cuộn cuộn sóng mờ nhân gian.
Dáng Nai đẹp để dịu dàng
Sừng trong nước ngọc, thân vàng ánh châu
Nhưng mắt Nai lắng u sầu
Thương cho trần thế nhuộm màu bi ai,
Nai nghe, nói được tiếng người
Nai là Bồ Tát một thời hiện thân.*

*Bên Nai muông thú quây quần
Coi Nai như Mẹ muôn phần yêu thương
Nhu Thầy sáng suốt dẫn đường
Một vùng đồi núi ngát hương thanh bình.
Sợ người thấy sẽ hại mình
Nai cùng muông thú sống quanh trong rừng.*

*Một ngày trời đất mịt mù
Sóng Hằng gầm thét sóng dâng ngập tràn
Nai đang thơ thẩn non ngàn
Chợt nghe kêu cứu tiếng vang núi đồi
Nhìn xa Nai thấy một người
Ôm thanh củi mục chơi voi giữa dòng
Mệnh mỏng sóng nước reo cuồng
Sức người đã yếu, sắp buông trôi rồi
Tâm Bồ Tát bỗng rạo ngợi
“Người mà đau khổ, ta thời khổ đau!
Cứu người trước, cứu mình sau!”
Nai lao vọt xuống dòng sâu vớt người,
Xá chi sóng gió dập vùi
Diu người lên được tới nơi an toàn.*

*Nạn nhân tỉnh lại bàng hoàng
Cám ơn công đức vô vàn của Nai
Nguyện xin tạ dạ lâu dài
Khiến Nai sung sướng thốt lời tâm can:
“Mừng Ông còn tấm lòng vàng
Dạt dào ân huệ, chứa chan nghĩa tình!
Hãy về ngay với gia đình
Nhớ đừng nói chuyện chúng mình nơi đây*

*Người đời nham hiểm chất đầy
Sẽ tìm cách bắt thân này mất thôi! “.*

*Nạn nhân hứa chắc một lời
Khẩu đầu lay tạ. Về nơi thị thành.*

*Người về đoàn tụ gia đình
Đúng khi Hoàng Hậu tâu trình cùng Vua:
“Đêm qua thần thiếp nằm mơ
Thấy con Nai đẹp nói ra tiếng người
Nai thần thật quả lạ đời
Trên tòa giảng Pháp lời lời cao sang
Thật là chuyện lạ vô vàn
Nếu ta bắt được Nai vàng về cung
Nhốt Vườn Thượng Uyển vui chung
Điền lành cho nước! Điều mừng cho ta! “
Vua nghe thỏ thẻ lời hoa
Chiều lòng Hoàng Hậu, lệnh ra khắp miền:
“Ai mà giúp bắt Nai hiền
Vua ban bổng lộc, bạc tiền, chức cao! “*

*Người được Nai cứu hôm nào
Nghe Vua trọng thưởng, xôn xao cõi lòng
Nghĩ mình cùng với vợ con
Đói nghèo kiếp sống, héo hon cuộc đời
Máu tham nổi dậy trong người
Quên ân tình cũ, nuốt lời thề xưa
Y cười phản bội say sưa
Nhưng kìa phép lạ như vừa xảy ra
Gương mặt chất phát hôm qua
Giờ đây góm ghiếc xấu xa vô cùng.*

*Tên phản bội ghé vào cung
Tâu Vua chỗ ở trong rừng của Nai.
Vua sai quân lính của Ngài
Bao vây bốn phía bên ngoài rừng hoang
ào ào chó dữ sủa vang
Kèn sấm trời giông oang oang tiến vào
Thú rừng hoảng hốt lao xao
Nai hiền choàng tỉnh xiết bao ngỡ ngàng
Biết rằng trốn cũng muộn màng
Tay người hung ác bạo tàn xưa nay
Nai đang nghĩ ngợi, loay hoay
Thì bao quân lính tới ngay bên ròi*

*Vua, Quan cũng đã đến nơi
Vua nhìn Nai đẹp ngáy người ngợi khen
Truyền không được bắt cung tên
Làm sao bắt sống Nai hiền về cung.*

*Mọi người chưa kịp vây lùng
Nai hiền tự đến thưa cùng Vua, Quan:
“Ai đưa Ngài đến non ngàn
Nơi tôi trú ẩn chốn hoang vu này?”
Vua nghe kinh ngạc lắm thay,
Chỉ tên phản bội đứng ngay sau Ngài:
“Hỡi Nai thần! Chính tên này
Ham tiền chỉ lối tới đây săn tìm!”.*

*Mọi người cùng lúc quay nhìn
Ròi cùng một lúc kêu lên hãi hùng,
Mặt tên phản bội đưa đường
Chỉ trong khoảnh khắc vô cùng gớm ghê*

*Bao nhiêu máu mủ tràn trề
Khắp nơi lở loét khó bề nhận ra.
Nai thua: “ Mọi việc chẳng qua
Chỉ là quả báo diễn ra thật gần
Tên này bội nghĩa vong ân
Tham lam mờ mắt, bất nhân hại người! “*

*Rồi Nai kể rõ đầu đuôi
Chuyện mình cứu hãn chết trôi giữa dòng.*

*Nhà Vua nghe hiểu chuyện xong
Mắng tên phản bội: “ Mi lòng tanh hôi
Mi làm ô ố danh Người
Mi không đáng sống trên đời làm chi! “ Ừ
Vua gương cung đình xử y
Nhưng Nai nháy vôi đứng che tên này
Nai thua: “ Tội hãn ngày nay
Kéo theo quả báo đến ngay đây rồi
Mặt y lở loét tanh hôi
Là điều trừng phạt một đời khó quên
Ngài tha cho hãn một phen!
Phần tôi xin đứng một bên chờ Ngài! “.*

*Nhà Vua chợt thấy sáng ngời
Một vùng hỷ xả, một trời từ bi
Vua ban: “ Người hãy đi đi
Hỡi tên phản bội! Tha mi phen này
Đi cho khuất mắt ta ngay
Làm Người không đáng! Đừng quay trở về! “*

*Tên kia hổ then é chề
Bước đi làm lũi, kéo lê thân người
Lưng quay về phía mặt trời
Theo vùng bóng tối, vào nơi bùn lầy.
Vua nhìn Nai khế tỏ bày:
“ Tự do xin trả từ đây cho Ngài!
Trăm lòng kính phục lắm thay
Ngài đem chân lý gieo đầy nhân gian
Soi đường giác ngộ thênh thang
Tim này nguyện khắc lời vàng từ bi! “.
Vua ra lệnh kéo quân đi
Núi rừng trở lại bốn bề bình yên.*

*Kể từ khi đó đêm đêm
Hiu hiu gió mát, êm đềm trăng thanh
Một bầy muông thú hiền lành
Quây quần trù mến chung quanh Nai hiền
Như chờ nghe những lời thiền
Nghe lời giảng đạo giữa miền hoang vu.*

*(phỏng theo bản văn xuôi
của Huyền Thanh)*

Mục Lục

<i>Lời Nói Đầu (Diệu Phương)</i>	2
<i>1. Đời Người Trong Một Câu (Tâm Phước)</i>	4
<i>2. Năm Hạt Trai (Thích Tâm Nguyên)</i>	7
<i>3. Anh Chàng Bốn Vợ (Báo Bát Nhã)</i>	10
<i>4. Cây Đèn Kỳ lạ (Thiện Châu)</i>	14
<i>5. Năm Tro Tàn (Minh Hưng)</i>	19
<i>6. Xâu Ngọc... Nước (Trí Hiền)</i>	21
<i>7. Vui Trong Đau Khổ (Hồng Mai)</i>	27
<i>8. Một Lòng Vì Đạo (Đức Thượng)</i>	29
<i>9. Điều Đáng Lo Nhất (Tuyền Minh)</i>	34
<i>10. Con Chó Đói (Hoàng Minh)</i>	36
<i>11. Bẫy Cái Lọ Vàng (Y Hà)</i>	39
<i>12. Người Mẹ (Đức Thương)</i>	43
<i>13. Tai Họa Do Cái Miệng (Hoàng Minh)</i>	48
<i>14. Phật Xử Kiện (Thiện Châu)</i>	51
<i>15. Dắt Nhau Xuống Giếng (Trí Hải)</i>	55
<i>16. Bảo Vệ Sanh Linh (Đức Tâm)</i>	58
<i>17. Phước Báo Hiện Tiền (Thích Đức Tâm)</i>	61
<i>18. Mối Thù Truyền Kiếp (H.G.)</i>	66
<i>19. Hoàng Tử Hiếu Thảo (Viên Âm)</i>	71
<i>20. Nguồn Hạnh Phúc (Trí Hiền)</i>	74
<i>21. Dạy Khỉ Nói (Thái Thanh)</i>	78
<i>22. Lòng Hiếu Chim Oanh Vũ (Phật Pháp)</i>	81
<i>23. Cây Táo Núi Thiết Sơn (Phạm Ngọc Khuê)</i>	83
<i>24. Nai Hiền (Huyền Thanh)</i>	90

*Diệu Phương xuất bản
Virginia, USA, tháng 1 năm 2001*

*Địa chỉ liên lạc: Ngô Tăng Giao
45481 Caboose Terrace
Sterling - VA 20166 - USA*